

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

**Ахинора Апостолова,
медицинска сестра в УМБАЛ "Александровска":
ОБЩЕСТВОТО НЕ СЕ ОТНАСЯ КЪМ НАС
С НЕОБХОДИМОТО УВАЖЕНИЕ**

Да си професионалист по здравни грижи в България е дръзко начинание, на което устояват все по-малко наши сънародници. Заплахата страната ни съвсем скоро да се окаже без нужните специалисти е напълно реална. Решихме да ви покажем защо това е така, с надеждата, че решаването на проблемите минава през тяхното споделяне.

"Предизвикателството да работя в България" е темата на националния конкурс за есе, който организира Clinica.bg заедно с Българската асоциация на професионалистите по здравни грижи (БАПЗГ).

Състезанието е част от глобалната кампания на Световната здравна организация (World Health Organization - WHO), Международния съвет на сестрите (International Council of Nurses - ICN) и независимата благотворителна организация Burdett Trust for Nursing, която стартира на 27 февруари 2018 г. в Лондон и Женева и се провежда в целия свят под надслов "Здравните грижи сега" (Nursing now).

**Представяме Ви есето на
Ахинора Апостолова:**

Име: Ахинора Янкулова Апостолова

Образование: Висше

Трудов стаж: 27 години

Месторабота: УМБАЛ "Александровска"

Професионална квалификация: Сертификат за професионална квалификация по анестезиология и реанимация; Социална педагогика (СУ "Св. Климент Охридски")

Владеене на чужди езици: Руски език

Хобита: Четене на художествена литература, разходки сред природата, домашни любимци

Девиз: "Успявай въпреки всичко!"

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

Недостигът на професионалисти по здравни грижи и неадекватното заплащане в сферата на здравеопазването демотивира работещите и отказва новозавършилите да практикуват в Родината – такава е действителността в България на фона на проваляща се здравна реформа, на криворазбрана и действаща по „български“ правила пазарна икономика.

Предизвикателство е да продължиш да упражняваш професията си, в която си натрупал стаж и опит, също и амортизация при непрекъснато задаваните нови безсмислени изисквания (за образователно-квалификационна степен например). Унизително е когато една сестра с двадесетгодишен стаж в реанимация трябва да инвестира за измислен курс във ФОЗ по „Клинични и здравни грижи“, за да не изпадне от пазара на труда преди да получи правото да се пенсионира за прослужено време и старост. Прекрасно е да се трудим, при условие, че получаваме адекватно възнаграждение.

Правото на труд е регламентирано в Конституцията на Република България, за това полагаме обществено полезен труд независимо от неоправданото и незаплатеното реално натоварване, нелоялното понякога отношение на висшестоящите и неблагодарността на пациентите.

Може би е стрешен кодът на мисленето на ангажираните и практикуващите професията на Флоранс Найтингейл, за да устояват въпреки всички неудобства и да изпълняват съвестно служебните си задължения. В 80% от случаите работещите в сферата на здравеопазването са принудени, за да оцелеят, да работят на две и повече места.

Обществото ни не се отнася с необходимото уважение към заетите с опазване и подобряване на здравния статус на населението и се стига до парадокса, че неквалифицирания труд е по-високо платен от високо квалифицирания такъв. Загубата на доверие на пациентите към специалистите в здравеопазването нанася вреда на здравния статус на населението.

Непрекъснатият стрес, на който са подложени работещите в ключови звена, където се оказва спешна и неотложна медицинска помощ, остава далеч от обсега на трудовото законодателство, което пропуска високостепенната амортизация на човешкия фактор и я приравнява към трета категория труд.

В тези условия хората продължават да се трудят и да отстояват правото си на живот.

*Есето е публикувано в Clinica.bg
на 07.05.2018 г.
и в Електронния бюлетин на БАПЗГ,
брой 12/2018 г.*